

► **Bij de Karp-methode wordt de baarmoeder zoveel mogelijk nagebootst**

Hard sissen om het huilen te laten stoppen



Ziekenhuis Bernhoven behandelt extreme huilbaby's
sinds kort héél anders. Meestal is er namelijk geen medisch probleem. „Deze kindjes zijn nog niet klaar voor de buitenwereld.“

Lieke Mulder

Uden

Een huilbaby, gek kun je ervan worden. Dag en nacht blijft je kindje huilen. Ja, ook tijdens het kraambezoek, terwijl je zo graag trots je tevreden baby wilt laten zien.

Niets helpt. Dragen, wiegen, andere voeding, medicijnen tegen reflux, verduistering van de ramen, muistrit op kousenvoeten in huis rondlopen. Als een baby maar blijft huilen, dan móet er toch wel iets medisch aan de hand zijn?

Dat is niet waar, zo blijkt. Tienminste, meestal. Een proef in ziekenhuis Bernhoven met een nieuwe 'behandeling' van huilbaby's, laat zien dat het goed is om niet meer zo te focussen op een mogelijk lichamelijke oorzaak. De proef is in samenwerking met de GGD en een aantal huisartsen opgezet en de resultaten zijn spectaculair.

Wenden extreme huilbaby's eerder opgenomen in het ziekenhuis, nu is dat bij de zestiende kinderen die Bernhoven volgens de nieuwe methode behandelde geen enkele keer nodig geweest. Kinderarts Susanne Schellekens: „We doen eerst een medisch onderzoek. Als daaruit blijkt dat er geen medische oorzaak is, en dat is in de meeste

gevallen zo, dan komen de ouders bij een verpleegkundige of pedagogisch medewerker. Zij leggen de Karp-methode uit. De Amerikaanse kinderarts Harvey Karp ontwikkelde die methode. Hierbij wordt de baarmoeder zo veel mogelijk nagebootst, vandaar dat het stappenplan alleen in de eerste drie maanden werkt.“

Vierde trimester

Volgens Karp is een baby bij de geboorte eigenlijk nog niet klaar voor de buitenwereld. „We noe-

men dat het ontbrekende vierde trimester“, stelt Schellekens. „Je moet er dus voor zorgen dat het voelt alsof ze nog veilig in de buik zitten. Onderdelen van de methode zijn inbakeren, wiegen alsof het kind nog in je buik meedeint, luid 'sssssh' in het oor zeggen, omdat dat op het ruisen van het bloed lijkt, en een speen geven.“

Zo simpel is het dus, stelt Schellekens. Maar waarom adviseren kinderartsen dit dan niet al veel langer? Schellekens: „Wij artsen zijn toch vooral gericht op een me-

dische oorzaak. En ouders willen dat er iets gedaan wordt. Toch voelden wij hier al een tijd dat onze aanpak gewoon niet werkte.“

Wat de doorslag gaf om deze nieuwe methode te proberen? Ze lacht. „Toevallig hadden mijn collega Inge Blokzijl en ik zelf ook allebei een huilbaby. We weten hoe wanhopig je daarvan kunt worden. Mijn zoonfje heeft acht weken aan één stuk door gehuild. Toch hebben mijn man en ik niets medisch gedaan en is het vanzelf overgegaan. Ik besef dat veel ou-

ders dat niet durven. Juist vanwege mijn ervaring hier in Bernhoven weet ik dat er bijna nooit een medische oorzaak is, daarom durfden wij dat aan.“

Schellekens vindt het daarom belangrijk dat kinderartsen de nieuwe methode promoten. „Als een arts het zegt, krijgen ouders meer het vertrouwen dat dit echt is wat ze moeten doen. Ouders worden dan minder heen en weer geslingerd tussen allerlei adviezen van mensen om hen heen. En ze geven minder gauw op.“

Blij met tips, maar ook kritiek

UDEN Lucy en Bart, de ouders van de drie maanden oude Lucas (niet zijn echte naam) konden het maar moeilijk aanzien dat hij steeds zo moest huilen. Lucy:

„Wat Lucas deed, was echt krijsend huilen. En dat zes, zeven uur per dag. Je voelt zo'n machteloosheid, wilt hem zo graag helpen. Hij had volgens ons echt pijn. De arts zei dat we hem rust en regelmaat moesten geven. Ze zeiden dat hij overprikkeld was, en dat was ook zo. Je komt in een vicieuze cirkel terecht. Lucas had last van reflux en daar kregen we medicijnen voor. Dat hielp even.“

Daarnaast heeft hij een koemelk-

allergie en was de bevalling zwaar. Dus ja, daar zochten we de oorzaak.“

Toch waren ze positief toen de kinderarts vroeg of ze interesse hadden in het Happiest Baby-programma, zoals Bernhoven de Karp-methode noemt. „Je probeert alles. En echt, we hebben veel aan de tips gehad.“

Lucas, die net wakker is, jammert een beetje. „Dit is niets bij het krijsen dat we kenden.“ En 'sssh' sussend volgens de Karp-methode weet moeder Lucy hem direct rustig te krijgen. „Het sussen werkt echt. Het geluid lijkt op het ruisen van je bloed.“ Ze lacht:

„Weet je wat ook goed werkte? De radio hard op de ruis-stand zetten.“

Ja, ze waren blij met de tips, maar hebben toch ook een punt van kritiek. „We denken dat het bij onze Lucas een combinatie van factoren was. We kwamen er onlangs achter dat Lucas ergespruw heeft, een schimmel in zijn mond. Dat had hij waarschijnlijk al veel langer en dat hebben ze echt gemist in het ziekenhuis. Daar heeft-hij vast pijn van gehad. Dus, ja, het is heel goed om die nieuwe methode te gebruiken, maar je moet toch óók goed naar een medische oorzaak kijken.“



Als een arts het zegt, krijgen ouders het vertrouwen dat dit is wat ze moeten doen

– Susanne Schellekens